

Morfar & jag heter årets sommarutställning på Konstens Hus. Morfar är i det här fallet luleåkonstnären Gunnar Höök och jag är dotterdottern Amalia Årfelt. Trots blodsband och till synes samma kärlek till konsten finner man få andra likheter i det var och en av utställarna presenterar. Båda två är starkt präglade av sin samtid och de konstnärliga referenser och ideal som genomsyrar respektive tids konstsyn.

Gunnar Höök uppvisar ett habilt fyrtiotalsmålveri baserat på stämmingsfull och lite temperamentsfull kolorism. Han tycks närma sig sina motiv med den direkt närvarande iakttagarens skärpa. Penselskriften är tydlig, ibland väldigt intensiv. I de inkännande porträtten finns en känslomässig psykologisk tolkning av de avbildade som vittnar om kännedom om, och ett intresse för människor. Porträttet av *Karin* har en mycket stark laddning liksom bilden av *Lars-Bertil*.

Det är en i övrigt rätt ojämn kollektion som presenteras. Dels spänner den över många år, sen är urvalet säkert präglat, trots att Gunnar Höök hade en stor produktion, av bristen på tillgängliga bilder. Det är trots allt ett halvsekel sen de skapades.

Bland hans landskapmotiv utgör södra hamnen i Luleå ett återkommande tema. I dessa bilder skildrar han LKAB-kajen med sina silos i alla väder och årstider. Färgskalan är rätt återhållen och dov, det är kanske ett val av konstnären men jag kan tänka mig att tiden också har tonat ner koloriten. De flesta bilderna är som sagt femtio år och äldre och det sätter sina spår, trots färgfabrikanternas garantier.

Barnbarnet Amalia Årfelts färgpigment är däremot färskvara. Även hon är klart präglad av sin tid i en mycket typisk och habilt utförd nittiotalskonst vilket gärna speglar en idealiserad motivvärld vänd mot barndomens fantasier, idyllerier och drömmar. Suck! Ständigt detta förljugna paradiset!

Hon arbetar med både måleri och i tredimensionell form. De tredimensionella verken känns emellertid mer som roliga scenografier än som skulpturer. I måleriet är linjeföringen och ytbehandlingen dekorativ och pålagd i jämna plan. Bilderna utgörs av allmänbelysta tablåer med djur utan skuggor och djup. Hon försöker inte, som morfadern, riva hål i förvillelsens slöjor och blottlägga det egentliga motivet bakom ytan, utan själva ytan och formen tycks vara henne nog. Hon besväras inte heller betraktaren med psykologiska frågeställningar utan förhåller sig till motiven mer som barnet förhåller sig till tingen. De är givna, och uppdraget tycks vara att färglägga dem. Precis som i målarboken. På ena sidan förlagan på den andra målningen. Inga andra ställningstaganden avslöjas än själva bildurvalet. Det viktiga i den hanteringen är att man håller sig innanför de förtryckta linjerna. Häri är hon sannerligen ett barn av sin tid. Ingen skugga över henne, det hon gör det gör hon bra, dock säger det mer om tidsandan och konstklimatet än om Amalia Årfelt.

Det intressanta med den här utställningen är inte att de båda konstnärerna är släkt med varandra, utan hur deras bildspråk så tydligt speglar den tid de lever i. Efterkrigstidens existensiella frågor får gestalt i Gunnar Hööks bilder. Vadan, varthän och varför? Nittioalets merkantila materialism, där ytan har getts ett egenvärde, får gestaltning i dotterdotterns bilder. I den bästa av världar behövs inga frågor och ges inga svar.

Välkomna, gott folk, till Pleasantville!

Bertil Sundstedt